

FN-styrke forelå i overensstemmelse med det af plenarforsamlingen i resolutionen af 4. november udtrykte ønske. Vedlagt denne rapport var meddelelser fra Canada, Ceylon, Colombia, Tjecoslovakiet, Danmark, Finland, Indien, New Zealand, Norge, Pakistan, Rumænien, Sverige og USA om bidrag til en sådan styrke.

2. Den 5. november havde Israels repræsentant givet meddelelse om, at kamphandlingerne var blevet indstillet samme dags morgen.

3. I et brev dateret den 6. november meddelte Storbritanniens faste repræsentant, at hans regering indvilgede i våbenhvile, såfremt generalsekretæren kunne bekræfte, at Ægypten og Israel ligeledes betingelsesløst ville standse fjendtlighederne, samt at den internationale styrke, der skulle opstilles, ville være i stand til at sikre og overvåge, at de mål, plenarforsamlingen havde opstillet i resolutionen af 2. november, blev nået. Afventende bekræftelsen heraf havde den britiske regering givet sine troppestyrker ordre til at indstille fjendtlighederne ved midnat, medmindre de blev angrebet. En lignende meddelelse blev afgivet af den franske delegerede.

4. Under mødet den 7. november kom endelig meddelelsen om Ægyptens tilslutning til våbenhvilen.

Ved debattens begyndelse forelagdes et af 7 lande, deriblandt Danmark og Sverige, stillet resolutionsforslag. Ifølge dette forslag skulle plenarforsamlingen godkende de ledende principper i generalsekretærens rapport angående organisation m. v. af FN-styrkerne, samt nedsætte en rådgivende komité til at tage sig af de spørgsmål vedrørende FN-styrken, som plenarforsamlingen ikke allerede havde beskæftiget sig med, og som ikke var underlagt den øverstkommanderendes kompetence.

På mødet drøftedes endvidere et af 19 asiatiske og afrikanske lande stillet resolutionsforslag, ifølge hvilket Israel på ny opfordredes til straks at tilbagetrække sine styrker bagved våbenstilstandslinjerne og Storbritannien og Frankrig ligeledes på ny opfordredes til straks at trække alle deres styrker tilbage fra ægyptisk territorium.

Til 7-magtsresolutionen blev der fremsat

nogle mindre ændringsforslag, af hvilke ét blev forkastet og to vedtaget. Resolutionsudkastet kom derefter til afstemning med de vedtagne ændringsforslag. For forslaget stemte 64, heriblandt de nordiske lande, ingen stemte imod, og 12 (de østeuropæiske lande, Ægypten, Israel og Den sydafrikanske Union) afholdt sig fra at stemme. Den rådgivende komité kom herefter til at bestå af repræsentanter for Brasilien, Canada, Ceylon, Columbia, Indien, Norge og Pakistan.

For 19-magtsforslaget stemte 65, deriblandt de 5 nordiske lande, kun Israel stemte imod, og 10, hvoriblandt Belgien, Frankrig, Holland og Storbritannien, undlod at stemme.

De Forenede Nationers ekstraordinære plenarforsamling vedtog på et møde den 10. november 1956 et af USA stillet resolutionsforslag, ifølge hvilket spørgsmålet om mellemøsten skulle overføres til den foreløbige dagsorden for den 11. ordinære plenarforsamling som en sag, der skulle nyde fortrinsvis behandling. Resolutionsforslaget vedtoges med 66 stemmer, ingen imod, medens Grækenland og Guatemala, der nærrede tvivl om, hvorvidt denne fremgangsmåde var korrekt, undlod at stemme.

II. Spørgsmålets behandling på den ordinære samling.

På det første møde den 13. november 1956 i „General Committee“ (der består af plenarforsamlingens præsident, de 8 vicepræsidenter og formændene for forsamlingens 7 udvalg) vedtoges det enstemmigt og uden debat at anbefale den 11. plenarforsamling at optage spørgsmålet om situationen i det mellemste østen på sin dagsorden.

Herefter vedtog den 11. plenarforsamling på et møde den 13. november 1956 uden afstemning at optage sagen på dagsordenen under betegnelsen: „Spørgsmål behandlet af den første ekstraordinære plenarforsamling 1.-10. november 1956“.

Det vedtoges yderligere — ligeledes uden afstemning — at dette dagsordenspunkt skulle behandles direkte ved møder i plenarforsamlingen uden forudgående udvalgsbehandling.

Den 20. november 1956 afgav generalsekretæren 2 beretninger, nemlig én ved-